

De laatste meisjes

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Riley Sager

De laatste meisjes

Vertaald door
Roelof Posthuma

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3525 9

© 2017 Todd Ritter

© 2017 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Roelof Posthuma

Oorspronkelijke titel *Final Girls*

Oorspronkelijke uitgever Dutton, Penguin Random House

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Trevor Payne/Arcangel Images

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Mike

Pine Cottage

01.00 uur

Het bos had klauwen en tanden.

Alle stenen, doorns en takken grepen en beten naar Quincy, die schreeuwend tussen de bomen door rende. Maar ze stopte niet. Niet toen stenen zich in haar blote voetzolen boorden. Niet toen een tak als een dunne zweep haar gezicht geselde en een bloederige streep op haar wang trok.

Stoppen was geen optie. Stoppen was sterven. En dus bleef ze rennen, zelfs toen een doornstruik zich om haar enkel wikkelde en in haar vlees beet. De struik rekte uit en schudde heen en weer voordat Quincy zich in haar vaart losrukte. Ze merkte niet of het pijn deed. Haar lichaam had al meer pijn te verwerken dan het aankon.

Het was puur instinct dat haar liet rennen, het onbewuste besef dat ze hoe dan ook door moest gaan. Ze was al vergeten waarom. De herinneringen van vijf, tien, vijftien minuten geleden waren verdwenen. Als haar leven afhing van de herinnering aan wat het was waarvoor ze het bos in was gerend, zou ze hier en nu dood op de grond vallen.

En dus rende ze. Schreeuwde ze. Probeerde ze niet te denken aan doodgaan.

In de verte verscheen een witte gloed, vaag oplichtend tussen de bomen die de horizon verborgen.

Koplampen.

Was ze in de buurt van een weg? Ze hoopte het vurig. Behalve haar herinneringen was ze ook alle gevoel voor richting kwijt.

Ze rende sneller, schreeuwde harder, draafde op het licht af.

Weer een tak die in haar gezicht sloeg, dikker dan de eerste, als een deegroller. De klap verdoofde en verblindde haar, joeg pijnscheuten door haar schedel en blauwe schichten voor haar wazige ogen langs. Toen ze optrokken zag ze een silhouet in de gloed van de koplampen.

Een man.

Hij.

Nee. Niet Hij.

Iemand anders.

Veiligheid.

Quincy rende nog harder en stak haar met bloed besmeurde armen uit, alsof ze de vreemdeling zo dichterbij kon halen. De beweging bezorgde haar een pijnscheut in haar schouder, en met de pijn kwam niet de herinnering, maar het besef. Een zo afgrijpselijk besef dat het wel waar moest zijn.

Alleen zij was nog over.

Alle anderen waren dood.

Zij was de enige overlevende.

Mijn handen zitten onder het glaceersel als Jeff belt. Hoe ik ook mijn best heb gedaan, het glazuur is over mijn knokkels gelopen en vormt een dikke, plakkerige laag tussen mijn vingers. Alleen mijn pink is nog gespaard gebleven, en die gebruik ik om de luidsprekerfunctie in te schakelen.

‘Carpenter en Richards, privédetectives,’ zeg ik met de zwoele stem van een secretaresse uit een film noir. ‘Met wie kan ik u doorverbinden?’

Jeff speelt het spelletje mee en zijn zware jongenstoel houdt het midden tussen Robert Mitchum en Dana Andrews. ‘Het toestel van miss Carpenter graag. Ik moet haar onmiddellijk spreken.’

‘Miss Carpenter is met een belangrijke zaak bezig. Kan ik een boodschap doorgeven?’

‘Ja,’ zegt Jeff. ‘Zeg haar dat mijn vlucht uit Chicago vertraagd is.’

Ik val uit mijn rol. ‘O, Jeff. Echt?’

‘Het spijt me, schat. Dat is het risico als je vanuit Windy City vliegt.’

‘Veel vertraging?’

‘Ergens tussen twee uur en misschien-ben-ik-volgende-week-thuis,’ antwoordt Jeff. ‘Ik hoop in elk geval lang genoeg om het begin van het bakseizoen te missen.’

‘Reken daar maar niet op, maatje.’

‘Hoe gaat het daar eigenlijk mee?’

Ik kijk naar mijn handen. ‘Rommelig.’

Het bakseizoen is Jeffs benaming voor de uitputtingslag van begin oktober tot eind december, de tijd waarin alle feestdagen en hun bijbehorende desserts elkaar zonder respijt opvolgen. Hij zegt het graag op een onheilspellende manier, waarbij hij zijn vingers in de lucht laat dansen als de poten van een spin.

Grappig genoeg is het ook aan een spin te danken dat mijn handen onder het glazuur zitten. De spin van donker chocoladeglazuur hangt met zijn buik op de rand van een cupcake, en strekt zijn zwarte poten over de bovenkant en de zijkant van het gebakje uit. Zodra ik klaar ben, worden de cupcakes netjes opgesteld, gefotografeerd en bij de bakideeën voor Halloween op mijn website gezet. Het thema is dit jaar ‘De wraak van de Yummie’.

‘Hoe is het op het vliegveld?’ vraag ik.

‘Druk. Maar ik denk dat ik het wel overleef in een bar van de terminal.’

‘Bel me als het nog langer gaat duren,’ zeg ik. ‘Ik ben hier, waarschijnlijk onder een glazuurlaag.’

‘Bak ze,’ zegt Jeff.

Gesprek voorbij, terug naar de spin van glazuur en de chocolade-kersencupcake waar hij overheen kruipt. Als het gaat zoals het moet, komt de rode vulling bij de eerste hap onmiddellijk naar buiten. Die test komt later. Mijn grootste zorg is nu de buitenkant.

Cupcakes versieren is moeilijker dan je denkt. Vooral wanneer de resultaten online komen te staan en door duizenden mensen bekeken kunnen worden. Vlekjes en druipepers zijn verboden. In de wereld van de hoge resoluties komt elk foutje levensgroot naar voren.

Details zijn belangrijk.

Dat is een van de tien geboden op mijn website, ergens tussen

‘Maatbekers zijn je vrienden’ en ‘Wees niet bang voor misbaksels’.

Ik maak de eerste cupcake af en ben met de tweede bezig wanneer de telefoon opnieuw overgaat. Deze keer heb ik niet eens meer een schone pink ter beschikking, zodat ik het belletje moet negeren. Het toestel blijft overgaan en beweegt al trillend langzaam over het aanrecht. Daarna wordt het stil en na een paar tellen klinkt er een veelbetekenend bliepje.

Een sms.

Nieuwsgierig leg ik de knijpzak met glazuur neer, veeg mijn handen af en kijk op de telefoon. Een bericht van Coop.

We moeten praten. Onder vier ogen.

Mijn vingers blijven boven het scherm zweven. De tocht naar Manhattan kost Coop zeker drie uur, maar hij heeft die in het verleden al vaak vrijwillig gemaakt. Als het belangrijk is.

Ik stuur een berichtje terug: *Wanneer?*

Het antwoord komt binnen een paar seconden: *Nu. Vaste plek.*

Er gaat een tinteling van bezorgdheid over mijn rug. Hij is al in New York. Dat kan maar één ding betekenen: er is iets mis.

Voor vertrek werk ik haastig alle gebruikelijke voorbereidingen voor een ontmoeting met Coop af. Tandpoetsen, lippen bijwerken, een kleine Xanax. Ik werk het blauwe pilletje weg met een slok grapefruitsap regelrecht uit de fles.

In de lift bedenk ik dat ik me had moeten omkleden. Ik heb nog steeds mijn bakkleding aan, bestaande uit een zwarte spijkerbroek, een van Jeffs oude overhemden en rode, platte schoenen. Alles vertoont lichte sporen van bloem en vervaagde kleurstofvlekken. Er zit een korstje gedroogd glazuur op de rug van mijn hand en de huid schemert door de blauwzwarte plek heen, die op een kneuzing lijkt. Ik lik het glazuur weg.

Buiten op Eighty-Second Street sla ik rechts af Columbus op, waar het al wemelt van de voetgangers. Ik voel mijn lichaam verstrakken bij de aanblik van zoveel vreemdelingen en blijf staan.

Met stijve vingers zoek ik in mijn handtas naar het busje pepperspray dat ik altijd paraat heb. Drukte betekent veiligheid, ja, maar ook onzekerheid. Pas nadat ik het busje heb gevoeld loop ik verder, met een nors gezicht dat uitstraalt: laat me met rust.

De zon schijnt, maar er hangt een tastbare kou in de lucht, typerend voor begin oktober in New York, wanneer het weer grillig tussen warm en koud lijkt te jojoën. Maar de herfst is definitief en snel in aantocht. De bladeren in het Theodore Roosevelt Park, dat nu in zicht komt, houden al het midden tussen groen en goudgeel.

Door de boomkruinen zie ik de achterkant van het Amerikaanse Natuurhistorische Museum, dat vanochtend overspoeld wordt door schoolkinderen. Hun hoge stemmen vliegen heen en weer als de vogels in de bomen. Als een van hen een gil geeft, worden de anderen plotseling stil. Het duurt maar een seconde. Ik blijf verstijfd op het trottoir staan, niet omdat ik schrik van de gil, maar vanwege de stilte die erop volgt. Al snel keren de kinderstemmen echter terug. Gerustgesteld loop ik verder naar een café twee straten ten zuiden van het museum.

Onze vaste plek.

Coop zit aan een tafeltje bij het raam op me te wachten en ziet eruit zoals altijd, met zijn scherpe, verweerde gezicht, dat in rusttoestand, zoals nu, zo bedachtzaam lijkt. Een even lang als zwaar lichaam en grote handen, met rechts in plaats van een trouwring een ring met robijn, ter herinnering aan zijn afstuderen. Alleen zijn altijd kortgeknipte haar is veranderd. Bij elke ontmoeting zijn er weer een paar grijze plukjes bij gekomen.

Zijn aanwezigheid in het café is opgemerkt door alle kinderjuffrouwen en cafeïneverslaafde hipsters die de zaak bevolken. Niets werkt zo goed als een agent in uniform om mensen zenuwachtig te maken. En zelfs zonder uniform is Coop een indrukwekkende verschijning. Een grote man met zware, opbollende spierbundels. Het gesteven blauwe overhemd en de zwarte broek met

messcherpe vouw accentueren zijn omvang. Hij kijkt op als ik binnenkom en ik zie de vermoeidheid in zijn ogen. Hij moet hier onmiddellijk na de derde shift naartoe zijn gereden.

Er staan al twee mokken op tafel. Earl grey met melk en extra suiker voor mij, koffie voor Coop. Zwart. Zonder suiker.

‘Quincy,’ zegt hij met een knikje.

Het knikje is standaard – Coops versie van een handdruk. We omhelzen elkaar nooit. Niet sinds die wanhopige omhelzing van mij in de eerste nacht dat we elkaar ontmoetten. Hoe vaak ik hem ook zie, dat moment is er altijd weer en blijft me maar door het hoofd spoken tot ik het wegdruk.

‘Ze zijn dood,’ had ik half stikkend gezegd terwijl ik me aan hem vastklampte. De woorden raspten zwaar achter in mijn keel. ‘Ze zijn allemaal dood. En hij is daar nog ergens.’

Tien seconden later redde hij mijn leven.

‘Wat een verrassing,’ zeg ik als ik ga zitten en het trillen van mijn stem probeer te onderdrukken. Ik weet niet waarom Coop me heeft gebeld, maar wanneer het slecht nieuws is, wil ik rustig zijn als ik het hoor.

‘Je ziet er goed uit.’ Hij neemt me snel en fronsend van top tot teen op, zoals ik dat inmiddels van hem gewend ben. ‘Maar je bent wel wat afgevallen.’

Zijn stem klinkt bezorgd. Hij denkt aan zes maanden na Pine Cottage, toen ik mijn eetlust zo definitief en volkomen was kwijtgeraakt dat ik in het ziekenhuis belandde en via een slangetje gedwongen werd om te eten. Op zeker moment werd ik wakker en zag Coop naast mijn bed staan. Hij staarde naar de plastic slang die in mijn neusgat verdween.

‘Stel me niet teleur, Quincy,’ zei hij toen. ‘Je hebt die nacht niet overleefd om op deze manier te sterven.’

‘Niets aan de hand,’ zeg ik. ‘Ik heb eindelijk geleerd dat ik niet alles hoeft op te eten wat ik bak.’

‘En hoe gaat het met dat bakken?’

‘Uitstekend. Ik heb er de afgelopen drie maanden vijfduizend volgers bij gekregen en heb een nieuwe grote adverteerder binnengehaald.’

‘Dat is mooi. Blij dat alles goed gaat. Binnenkort moet je eens iets voor mij bakken.’

Weer een van Coops vaste gewoontes, net als het knikje. Hij zegt het altijd, maar meent het niet.

‘Hoe is het met Jefferson?’ vraagt hij.

‘Goed. Het kantoor van de openbaar verdediger heeft hem net als pro-Deadvocaat op een grote, sappige zaak gezet.’

Ik vertel niet dat het om een zaak gaat van een man die ervan wordt beschuldigd een rechercheur van de narcotica-afdeling bij een mislukte arrestatie te hebben vermoord. Coop heeft toch al niet veel op met Jeffs werk, en het is niet nodig om nog meer olie op het vuur te gooien.

‘Mooi voor hem.’

‘Hij was de afgelopen twee dagen naar Chicago om verklaringen van familieleden te verzamelen. Volgens hem kan hij de jury daarmee milder stemmen.’

‘Mm-mm.’ Coop luistert niet echt. ‘Hij heeft je dus nog geen aanzoek gedaan?’

Ik schud mijn hoofd. Eerder had ik hem verteld dat ik verwachtte dat Jeff me tijdens de vakantie in augustus op de eilanden voor de kust van North Carolina ten huwelijk zou vragen, maar tot nu toe is er nog geen sprake van een ring. Dat is de werkelijke reden waarom ik de laatste tijd ben afgefallen: ik ben het soort vriendin geworden dat gaat joggen om straks maar in een hypothetische trouwjurk te passen.

‘Ik wacht nog steeds.’

‘Het gaat gebeuren.’

‘En hoe zit het met jou?’ vraag ik, maar half voor de grap. ‘Heb je eindelijk een vriendin gevonden?’

‘Neuh.’

Ik trek een wenkbrauw op. 'Of een vriend?'

'Het gaat hier om jou, Quincy,' zegt hij, zonder zelfs maar een zweem van een glimlach.

'Natuurlijk. Vraag maar. Ik geef antwoord.'

Zo gaat het altijd tussen ons wanneer we elkaar één, twee of soms drie keer per jaar spreken.

De ontmoetingen hebben meestal iets weg van een therapie-sessie, waarbij ik nooit de kans krijg om zelf vragen aan hem te stellen. Mijn kennis van zijn leven beperkt zich tot de meest basale feiten. Hij is eenenveertig, heeft bij de marine gezeten voordat hij politiemann werd en was het stadium van groentje net ontgroeid toen hij mij schreeuwend tussen de bomen aantrof. Verder weet ik dat hij nog altijd in dezelfde stad patrouilleert waar al die afschuwelijke dingen zijn gebeurd, maar ik heb geen idee of hij gelukkig is. Of tevreden. Of eenzaam. Ik hoor nooit iets van hem in vakanties of met de feestdagen, heb nooit een kerstkaartje gekregen. Negen jaar geleden, bij de begrafenis van mijn vader, zat hij op de achterste rij in de kerk en hij was alweer verdwenen voordat ik hem kon bedanken voor zijn komst. Wat nog het meest in de buurt komt van een blijk van genegenheid is de standaardtekst die hij me elk jaar op mijn verjaardag stuurt: *Weer een jaar dat je bijna niet had gekregen. Leefernaar.*

'Met Jeff komt het wel goed.' Coop zet het gesprek weer naar zijn hand. 'Ik wil wedden dat het met kerst gaat gebeuren. Dan doen mannen graag een aanzoek.'

Hij neemt een slok van zijn koffie. Ik nip aan mijn thee, knipper met mijn ogen en hou ze iets langer dicht, in de hoop het effect van de Xanax in het donker te voelen. Maar in plaats daarvan ben ik nu zenuwachtiger dan toen ik binnenkwam.

Als ik mijn ogen weer opendoe, zie ik een goedgeklede vrouw binnenkomen, met een even goedgeklede peuter. Waarschijnlijk een au pair. Dat zijn de meeste vrouwen onder de dertig in deze buurt. Op warme, zonnige dagen vullen ze de trottoirs als een

stoet uitwisselbare meisjes, vers uit de collegebanken, gewapend met een graad in de letteren en een studielening. De enige reden waarom deze vrouw mijn aandacht trekt, is dat we op elkaar lijken. Een friskewassen gezicht, blond haar, ingetoomd in een paardenstaart. Niet te dun en niet te dik, het product van stevig en gezond boerenvolk uit het Midwesten.

Dat had ik kunnen zijn in een ander leven. Een leven zonder Pine Cottage, bloed en een jurk die van kleur veranderde als in een afschuwelijke nachtmerrie.

Nog zoiets waar ik altijd aan denk wanneer Coop en ik elkaar spreken: hij dacht dat mijn jurk rood was en had dat in de radio gefluisterd toen hij om versterking vroeg. Het staat in beide politieverlagen die ik talloze keren heb gelezen, en is geregistreerd in de opname van de meldingen, die ik nog maar één keer heb kunnen beluisteren.

Er rent iemand tussen de bomen door. Een blanke vrouw. Jong. Ze draagt een rode jurk. En ze schreeuwt.

Ik rende inderdaad tussen de bomen door. Of beter: ik draafde, schopte de bladeren op en was ongevoelig voor de pijn in mijn hele lichaam. En hoewel ik alleen maar het bonzen van mijn hart in mijn oren kon horen, schreeuwde ik inderdaad. Het enige wat Coop niet juist had weergegeven, was de kleur van mijn jurk.

Die was tot een uur daarvoor wit geweest.

Het bloed was voor een deel van mezelf; de rest was van de anderen. Vooral van Janelle, van toen ik haar vasthield, vlak voordat ik zelf gewond raakte.

Ik zal nooit vergeten hoe Coop keek toen hij zich zijn fout realiseerde. Zijn ogen die iets groter werden, de langwerpige vorm van zijn mond die hij probeerde niet te laten openvallen. Het verbijsterde blaasgeluid dat hij maakte. Twee delen schok, één deel medelijden.

Het is een van de weinige dingen die ik me werkelijk herinner.

Mijn ervaringen in Pine Cottage bestaan uit twee duidelijk ge-

scheiden helften. Eerst was daar het begin, doordrenkt van angst en verwarring, waarin Janelle uit het bos tevoorschijn sprong, nog niet dood, maar wel heel ver heen. En dan is er het einde, toen Coop me in mijn niet-rode jurk vond.

Alles wat zich tussen die twee momenten heeft afgespeeld is uit mijn geheugen verdwenen. Ongeveer een uur dat volkomen is uitgewist.

‘Dissociatieve amnesie’ luidt de officiële diagnose, beter bekend als het verdrongen-herinneringsyndroom. Het komt erop neer dat de dingen waar ik getuige van was te afschuwelijk waren voor mijn broze bewustzijn om ze vast te houden. Dus sneed ik ze mentaal gesproken weg. Een doe-het-zelflobotomie.

Maar dat weerhield mensen er niet van om me te smeken die herinneringen terug te halen. Goedbedoelende familieleden. Misleide vrienden. Psychiaters die ervan droomden een casestudy te publiceren. ‘Denk,’ zeiden ze allemaal. ‘Probeer echt te denken aan wat er is gebeurd.’ Alsof dat een verschil zou maken. Alsof mijn vrienden weer tot leven zouden komen als ik me maar alle bloederige details zou kunnen herinneren.

Maar ik probeerde het. Therapie. Hypnose. Zelfs een belachelijk zintuiglijk herinneringsspelletje waarbij een specialist met een warrige haardos geurige papiertjes voor mijn geblinddoekte gezicht hield en me vroeg wat ik bij die geuren voelde. Niets werkte. Dat uur is in mijn bewustzijn als een schoongeveegd schoolbord. Er is niets van over dan wat stof.

Ik begrijp die behoefte aan meer informatie, het verlangen naar details. Maar in dit geval kan ik heel goed zonder. Ik weet wat er in Pine Cottage is gebeurd, en ik hoef me niet precies te herinneren hóé het is gebeurd. Want het probleem met details is dat ze ook kunnen afleiden. Voeg te veel details toe en ze verdoezelen de brute waarheid van een situatie. Ze worden de opzichtige halsband die het litteken van de tracheotomie verbergt.